

zusjes...

Tekst: Gerard van Eijden

Reizen met de trein heeft ze lang niet gedaan. Ze is op tijd van huis vertrokken zodat ze in alle rust een kaartje uit de automaat kan trekken. Ook al is ze nog geen vijftig, ze is toch nog gewend aan een achter dik glas verscholen ongeïnteresseerd kijkende kaartjesverkoper die je via een microfoontje op de hoogte moet brengen van de bestemming. Zo lang er maar niemand zenuwachtig achter haar staat te wachten, kan ze rustig zoeken naar de juiste toetsen op de automaat. Corry heeft de leeftijd al bereikt waarbij het werken met zo'n automaat geen vanzelfsprekendheid is. Daarom heeft ze alle rust en tijd nodig.

Eenmaal in de trein bekruipt haar nog even het onzekere gevoel of het wel de juiste trein is. Gaat deze wel naar Utrecht Centraal. Maar Corry is verstandig genoeg om te concluderen dat het niet anders kan. En als ze toch in Rotterdam terecht komt, kan ze Tiny gewoon bellen dat het wat later wordt. Ook mobiele telefonie is voor Corry nog steeds geen vanzelfsprekendheid. Het blijft haar verwonderen dat iedereen altijd en overal bereikbaar lijkt, dat je in een grote mensenmassa elkaar altijd weet te bereiken en te vinden, dat je bij dringende vragen met één belletje direct een antwoord kunt krijgen, of dat je op elk moment kunt doorgeven hoe laat je thuis komt.

Ze heeft er erg naar uitgezien om met Tiny te winkelen in Utrecht. Door de ziekte van hun moeder is het er al enkele jaren niet meer van gekomen. Maar nu haar moeder een half jaar geleden is overleden, hebben de beide zussen de traditie weer in ere hersteld. Een keer per jaar samen shoppen in Utrecht.

Het is met Tiny altijd gezellig. De beide zussen hebben het altijd goed met elkaar kunnen vinden. Dat ze samen jarenlang in een tweepersoonsbed hebben geslapen, is voor hen de belangrijkste verklaring voor hun band. Het kleine boerderijtje waar ze opgroeiden, bood niet meer ruimte. Ze hadden het slechter kunnen treffen. Hun oudste zus Maria moest immers met hun jongste broertje in een bed slapen. Totdat het broertje in de ogen van hun ouders de leeftijd had bereikt waarop de situatie niet meer uit te leggen was aan de buitenwereld. Nood breekt wet en een groot uitgevallen bergkast bood slaapruimte voor broerlief.

Ze ziet Tiny al van ver zitten bij het afgesproken koffiebarretje. Drie dikke zoenen vormen de warme begroeting van de zusjes in de ijskoude stationshal. Met de armen in elkaar gehaakt lopen ze rechtstreeks door Hoog Catharijne naar de binnenstad van Utrecht. Ze houden allebei van de buitenlucht en shoppen liever niet in de bedrukte atmosfeer van het overdekte winkelgebied.

Om het shoppen niet helemaal doelloos te laten verlopen – zonder koopdoel is het immers thuis niet uit te leggen dat er gewinkeld moet worden – heeft Corry zich voorgenomen een nieuwe zomerjurk te kopen. Tiny is op zoek naar nieuwe

pumps voor onder haar zwarte rok. Ze willen in elk geval lekker slenteren langs de winkels, lunchen aan de Oude Gracht en een rode port nemen op een verwarmd terras. Of twee. Met de trein kan het...

Maar bovenal willen ze zich verbazen over de laatste mode. Natuurlijk moet er een trendy jurkje gepast worden bij een exclusief boetiekje, wat tot ergernis leidt bij de in azijn gedoopte verkoopsters. Ook de kekke laarsjes die Tiny maar nét passen, geven genoeg aanleiding voor de zusjes om elkaar gillend in de armen te vallen. Het personeel van een linteriezaak maant hen tot rust wanneer ze samen in een pashokje, alsof ze puberende tienermeisjes zijn, het lijf van Corry in een wel heel erg minuscule bikini proberen te persen.

Vele winkels verder, na veel passen, overwegingen en twijfels, heeft Corry haar jurk eindelijk gevonden en Tiny haar schoenen. Maar ook hebben ze beiden nieuwe oorbellen gekocht, een tas voor Corry, een mooi overhemd voor de man van Tiny en nog veel meer. Ze zien al uit naar de beknepen gezichten van hun echtgenoten. Maar ze weten dat het hun gegund wordt.

Om vijf uur krijgen de dames dorst en honger. Op zoek naar een geschikt restaurant komen ze weer langs het linterieboetiekje waar ze het lichaam van Corry zo hadden gemarteld. Beiden voelen zich niet het type vrouw dat bij dit soort winkels haar koopkracht benut. Corry en Tiny zijn nuchtere boerendochters en ondergoed moet vooral lekker zitten, wasbaar zijn en niet teveel toeters en bellen hebben. Arm in arm staan ze voor de etalage en als aangetrokken door een magneet richten vier ogen zich tegelijk op het linteriesetje. Dat ze dat niet eerder hadden gezien! Het is een setje dat om hun aandacht schreeuwt. Het is eenvoudig maar toch geraffineerd, kleurrijk maar niet schreeuwerig, uitdagend maar niet banaal. Alleen de prijs is van een heel andere orde dan zij normaal aan ondergoed uitgeven.

Dat doet hen besluiten om door te lopen. Niets voor hen... Aan de port met de gezusters!

Maar na het tweede portje wordt het blikveld toch wat anders. Hoe lang geleden was het niet dat ze met z'n tweeën hadden gewinkeld, en hoe goedkoop was die tas van Corry wel niet geweest. En de schoenen van Tiny waren fors afgeprijsd. En de mannen zouden er toch geen moeite mee hebben. Peter heeft net een motor gekocht.

Om vijf voor zes is het winkelpersoneel de zaak al aan het afsluiten. Maar met een gastvrije blik tonen ze zich graag bereid om Tiny en Corry het setje te laten passen. Gelukkig hebben ze het ook nog op voorraad in hun maat. Natuurlijk toont het setje heel anders dan op de paspop in de etalage. Zo strak steken de zusjes niet meer in hun vel. Maar kwaliteit verloochent zich niet. Ook op hun lichamen blijft de stijlvolle linterie de fijnzinnige uitstraling houden die het ook had in de etalage.

Corry en Tiny kijken elkaar aan. Dan maar een salade bij de Mac in plaats van een duur restaurant. Zo hebben de mannen ook nog wat!